

Το καινούριο

«Μαμά, μπαμπά πού πάμε;», ρώτησε η οχτάχρονη Ελπίδα τους γονείς της.

«Θα μετακομίσουμε σε ένα καινούριο σπίτι, πιο μεγάλο και πιο ωραίο. Θα δεις θα σου αρέσει.»

Αφού μετακόμισαν έζησαν αρμονικά για περίπου εφτά μήνες. Τότε άρχισαν οι καυγάδες. Οι γονείς της Ελπίδας τσακώνονταν συνέχεια. Όταν προσπαθούσε εκείνη και η αδερφή της να τους χωρίσουν, τους έλεγαν να μην ανακατεύονται.

Η αδερφή της ήταν οχτώ χρόνια μεγαλύτερη, και ο αδερφός της δεκαπέντε. Τα δύο της αδέρφια ήταν παιδιά από τον πρώτο γάμο της μητέρας τους. Ο αδερφός της, ο Μάνος, έμενε με τους παππούδες του από τη πλευρά του πατέρα του. Από μικρός είχε μπλέξει με κακές παρέες. Οι μικροκλοπές ήταν το λιγότερο αφού το ποτό και τα ναρκωτικά είχαν κυριεύσει τη ζωή του. Πολλές φορές που πήγαινε να δει τις αδερφές και τη μητέρα του στο σπίτι τους, εκτός από τις φασαρίες που γίνονταν γιατί πήγαινε μεθυσμένος ή κάτω από την επήρεια ναρκωτικών, σχεδόν πάντα έκλεβε κάτι από το σπίτι της ίδιας του της μητέρας, από τον κουμπαρά της Ελπίδας και από το πορτοφόλι της Ζωής, της άλλης του αδερφής.

«Μαμά, πού πας;»

«Πάμε Ελπίδα μου, πάμε! Εσύ, εγώ και η Ζωή θα πάμε στη Χίο.»

«Γιατί;»

«Για μια καινούρια, καλύτερη ζωή. Θα δεις, θα σου αρέσει.»

«Και οι φίλοι μου;»

«Θα βρεις καινούριους.»

«Και ο μπαμπάς;»

«Ο μπαμπάς δεν θέλει να έρθει, θα μείνει εδώ.»

Στη Χίο τα πράγματα ήταν ήσυχα το καλοκαίρι. Σαν να ήταν σε διακοπές. Η μητέρα της Ελπίδας είχε πιάσει δουλειά σε ένα ξενοδοχείο. Η Ζωή όμως μετά από δύο μήνες έφυγε, πήγε να μείνει με μια φίλη της σε ένα άλλο μέρος της Χίου, όπου έπιασαν και δουλειά. Τότε η μαμά είπε στο Μάνο να έρθει να μείνει στη Χίο.

Ο Μάνος συνήθισε στη καλή ζωή. Για ένα μεγάλο διάστημα ήταν καθαρός. Η σχέση του με την Ελπίδα έγινε καλύτερη. Το πρωί πήγαιναν στη θάλασσα, το απόγευμα μαγειρεύαν μαζί και το βράδυ έβλεπαν ταινίες. Όταν ήρθε όμως ο χειμώνας τα πράγματα έγιναν πιο δύσκολα. Η μητέρα τους δεν είχε πια δουλειά, έτσι αναγκάστηκαν να επιστρέψουν στην Αθήνα, το ίδιο και η αδερφή της.

Ο αδερφός της επέστρεψε στους παππούδες του και εκείνες στο παλιό τους σπίτι. Η Ελπίδα δεν είχε καταλάβει τι ακριβώς γινόταν με τους γονείς της, τη μια ήταν άγρια τσακωμένοι και την άλλη ήταν όλα μέλι γάλα. Αυτό κράτησε δύο μήνες. Τότε ήταν που έφυγε η μαμά της και ξαναπήγε στη Χίο. Η αδερφή της έλειπε συνέχεια από το σπίτι, το ίδιο και ο πατέρας της, λόγω της δουλειάς του. Η Ελπίδα σιχαινόταν το σχολείο επειδή δεν είχε φίλους, σιχαινόταν και το σπίτι της γιατί ήταν πάντα άδειο. Μετά από κάτι μήνες η αδερφή της έφυγε και πήγε να μείνει με τον μπαμπά της και την γυναίκα του.

Το τηλέφωνο στο σπίτι κόπηκε. Τα έπιπλα έφυγαν. Σε λίγες μέρες η τράπεζα θα έπαιρνε το σπίτι. Μάζεψαν ό,τι λεφτά είχαν και έβαλαν βενζίνη στο ταξί του μπαμπά της. Πήραν ό,τι ρούχα είχαν, τα έβαλαν μέσα στο πορτομπαγκάζ και για κάτι εβδομάδες το ταξί είχε γίνει το σπίτι τους. Το πρωί δούλευε κανονικά το ταξί και το βράδυ ήταν το σπίτι τους. Μέχρι που ο μπαμπάς της αποφάσισε να πει για την κατάντια τους στην αδερφή του που δέχτηκε να τους φιλοξενήσει. Επί δύο μήνες ο μπαμπάς της δούλευε πυρετωδώς να μαζέψει χρήματα για να νοικιάσουν ένα μικρό διαμέρισμα. Η Ελπίδα δεν ήθελε να φύγει από τη θεία και τα ξαδέρφια της γιατί ήξερε ότι πάλι μόνη της θα έμενε στο τέλος. Όταν η Ελπίδα ρώταγε τον πατέρα της γιατί δεν πέρναγε λίγο χρόνο μαζί της αντί να δουλεύει όλη μέρα, εκείνος της απαντούσε ότι για εκείνη δούλευε τόσο, για να βγάζει πιο πολλά χρήματα. «Μα εγώ εσένα θέλω και όχι τα χρήματά σου!», έλεγε η Ελπίδα.

Από τότε που έφυγε η μαμά της, επικοινωνούσε σπάνια μαζί της. Όμως αυτή τη φορά...

«Ναι;»

«Έλα Ελπίδα μου, η μαμά είμαι, τι κάνεις;»

«Καλά, εσύ;»

«Καλά. Πήρα να σου πω ότι βρήκα μια καινούρια δουλειά, με περισσότερα χρήματα και μετακόμισα σε ένα καινούριο σπίτι. Θέλεις να έρθεις;»

Ο πατέρας της στενοχωρήθηκε πολύ που θα έφευγε πάλι. Η μαμά της είχε αλλάξει πολύ, είχε γίνει επιθετική μαζί της. Όλο της φώναζε και την χτυπούσε χωρίς λόγο. Την έβαζε να κάνει όλες τις δουλειές μόνη της, κι άμα ποτέ της έφερνε αντίρρηση ή ξεχνούσε να κάνει κάτι, υπήρχαν συνέπειες. Αυτό που ενοχλούσε περισσότερο την Ελπίδα ήταν οι άντρες που έφερνε στο σπίτι η μητέρα της.

«Ναι;»

«Μπαμπά πάρε τηλέφωνο τη μαμά και πες της να με αφήσει να μπω μέσα στο σπίτι γιατί ξεκίνησε να βρέχει και κρυώνω.»

«Για όνομα του Θεού, τι έγινε πάλι;»

«Ξέχασα να πλύνω τα πιάτα και με πέταξε έξω. Της φωνάζω να μου ανοίξει, αλλά δεν μου ανοίγει.», είπε κλαίγοντας η Ελπίδα.

«Αυτή είναι η τελευταία φορά που γίνεται κάτι τέτοιο, σήμερα κιόλας πάω να σου βγάλω εισιτήριο για Αθήνα.»

Έτσι κι έγινε. Η Ελπίδα πήγε να μείνει με τον πατέρα της, αλλά μόνο με τον πατέρα της δεν έμενε. Εξαφανισμένος όπως πάντα από το σπίτι. Να μην ξέρει σε ποιο σχολείο πάει η κόρη του, πόσο χρονών είναι, πότε είχε γενέθλια, να μην είναι εκεί όταν είναι άρρωστη για να την βοηθήσει. Να έχουν γίνει δύο παντελώς άγνωστοι. Τα παιδιά στο καινούριο της σχολείο δεν την έκαναν παρέα και την απέφευγαν λες και αισθάνονταν από μακριά την κατάθλιψη της. Την κορόιδευαν, την έβριζαν, την χτυπούσαν και εκείνη μη μπορώντας να κάνει διαφορετικά τα κράταγε όλα μέσα της. Η Ελπίδα ένιωθε τελείως μόνη. Με την μάνα της είχε να μιλήσει κάτι μήνες, με τα αδέρφια της είχε κόψει επαφή εδώ και πολύ καιρό και με τον μπαμπά της μιλούσαν μόνο στο τηλέφωνο που την έπαιρνε να δει αν χρειαζόταν τίποτα. Κάθε μέρα γύριζε από το σχολείο και έκλαιγε. Σκεφτόταν αν θα τελείωνε ποτέ αυτός ο εφιάλτης. Μια μέρα αποφάσισε ότι ήθελε να βάλει ένα τέλος σε όλα αυτά τα βάσανα που την χτύπαγαν αδιάκοπα, όπως η θάλασσα χτυπάει τα βράχια. Το ένα κύμα ερχόταν μετά το άλλο... Βρήκε ό,τι χάπια είχε στο σπίτι και τα πήρε ελπίζοντας ότι ήταν αρκετά. Ξάπλωσε στον καναπέ και άρχισε να σκέφτεται τα καλά και τα κακά, τα πράγματα που είχε κάνει και που είχε πει. Άρχισε να πονάει η κοιλιά της. Τότε ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι δεν έφταιγε για όλα αυτά που της είχαν συμβεί, ότι έπρεπε να παλέψει μέχρι το τέλος. Δεν υπήρχε λόγος να πεθάνει, να σταματήσει να παλεύει.

Σηκώθηκε από τον καναπέ όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αλλά ζαλίστηκε και έπεσε πάνω στο τραπέζι χτυπώντας τα πλευρά της στη γωνία. Μια κραυγή βγήκε από το στόμα της μαζί με μια βρισιά. Έβαλε τα δυνατά της να σηκωθεί για να πάει μέχρι την τουαλέτα να κάνει εμετό...

«Ναι;»

«Έλα Ελπίδα, η Ζωή είμαι, πρέπει να μιλήσουμε από κοντά, πες μου πού μένεις για να έρθω.»

Όταν βρέθηκαν της είπε ότι ο Μάνος είχε οδηγήσει μεθυσμένος μια κλεμμένη μηχανή και είχε χτυπήσει πολύ άσχημα. «Οι γιατροί έκαναν ό,τι μπορούσαν αλλά δεν τα κατάφερε!» Η κηδεία έγινε στην Αθήνα. Η μαμά της δεν ήρθε. Η Ελπίδα δεν έκλαψε, δεν μίλησε και για τις επόμενες τέσσερις μέρες δεν έτρωγε.

«Ναι;»

«Έλα Ελπίδα μου, η μαμά είμαι, πώς είσαι;»

«Καλά, εσύ;»

«Καλά. Ελπίδα μου;»

«Ναι;»

«Θες να ξεκινήσουμε μια καινούρια καλύτερη ζωή όλες μαζί;»

«Τι εννοείς;»

«Βρήκα δουλειά στην Αμερική!»

«Στην Αμερική;», είπε ξαφνιασμένη η Ελπίδα.

«Ναι. Θα έρθει και η Ζωή.»

Οι σχέσεις ανάμεσα στην Ελπίδα και την Ζωή έγιναν καλύτερες. Δέθηκαν πιο πολύ στην Αμερική. Η μητέρα τους δεν είχε αλλάξει και πολύ βέβαια. Μπορεί να μην τις χτυπούσε αλλά τους φώναζε συνέχεια. Παρά το απαιτητικό πρόγραμμα του σχολείου που είχε η Ελπίδα και τις αγγαρείες που της ανέθετε η μητέρα της, την παρηγορούσε η συντροφιά της αδερφής της. Μετά από πέντε μήνες η μητέρα τους τους ανακοίνωσε ότι θα έπρεπε να επιστρέψουν στην Ελλάδα επειδή δεν μπορούσε να τις συντηρήσει, εκείνη όμως θα παρέμενε εκεί. «Πρέπει κάποια στιγμή να καταλάβεις ότι δεν είμαστε πακέτα, ούτε εγώ ούτε η αδερφή μου, για να μας παίρνεις και να μας πετάς όποτε θέλεις. Έχουμε κι εμείς ζωές και συναισθήματα κι εγώ προσωπικά δεν θα ξαναδεχθώ τέτοια μεταχείριση. Κάθε φορά ελπίζαμε κάτι περισσότερο από σένα, ίσως να μας αγαπήσεις λίγο παραπάνω από τα λεφτά και τους γκόμενους σου. Αλλά εσύ τίποτα!», είπε ξεσπώντας η Ελπίδα.

Όταν γύρισε πίσω, ο πατέρας της είχε βρει μια άλλη σύντροφο. Όταν βγήκε το διαζύγιο με την μητέρα της Ελπίδας, παντρεύτηκαν. Η Ελπίδα και η μητριά της έγιναν πολύ γρήγορα κολλητές, παρά τις αμφιβολίες που είχε στην αρχή η Ελπίδα λόγω των "φίλων" της μητέρας της. Με την αδερφή της έγιναν αχώριστες και κάθε δυσκολία την αντιμετώπιζαν μαζί. Στο σχολείο δημιούργησε δυνατές φιλίες.

Όταν μεγάλωσε η Ελπίδα έγινε ένας υπέροχος άνθρωπος, γεμάτος όνειρα και ελπίδες. Έγινε ομιλήτρια σε σχολεία, έδινε σπουδαία διδάγματα για τη ζωή και την ελπίδα σε πολλά εκατομμύρια παιδιά.

Μια μέρα σε μια ομιλία της την είχαν ρωτήσει:

«Ποιος ήταν ο μεγαλύτερος φόβος σου;» και εκείνη απάντησε:

«Ο μεγαλύτερος φόβος μου ήταν... το καινούριο!»